

MODLITWA RÓŻAŃCOWA I JEJ POCZĄTKI NA ZIEMI STĘSZEWSKIEJ

Wspólnota Żywego Różańca i jej początki w naszej parafii wiążą się z Bractwem Różańcowym. Bractwo to powstało dzięki staraniom ówczesnego proboszcza stęszewskiego ks. Józefa Gieczewskiego dnia 23 czerwca 1670 roku na mocy dekretu prowincjała dominikanów polskich O. Grzegorza Badowicza. Bractwo Różańcowe w Stęszewie zostało włączone do Arcybractwa przy Kościele S. Mariae super Minervam Romae erectae w Rzymie, istniejącego od 1608 roku.

Bractwo nasze od początku było związane z ołtarzem bocznym od strony północnej pod wezwaniem Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny a zarazem św. Anny i św. Mikołaja, który to powstał w roku 1886. Fundatorem ołtarza był znany stęszewianin działacz społeczny lekarz dr Nikodem Błażejewski, w późniejszym czasie jego nazwiskiem nazwano jedną z ulic Stęszewa. Ołtarz zaczęto tytułować od tego czasu Różańcowym. To przy nim do dzisiaj płynie modlitwa różańcowa, dawniej była sprawowana nawet Msza Święta. Członkowie bractwa mieli obowiązek uczestniczenia w tej Mszy Świętej.

Bractwo w XVII wieku miało swoją strukturę organizacyjną. Wizytacja w 1678 roku podaje nam, że starszymi wspólnoty było dwóch mieszczan: Paweł Daszyński i Szymon Zawada. Z innym dokumentów z 5 stycznia 1783 roku dowiadujemy się np. o kapłanie altarzyście przypisanym do ołtarza różańcowego, który był zobowiązany do odprawiania Mszy Świętej przy nim. Był to ks. Feliks Konarski rodowity Stęszewianin.

W dokumentach parafialnych z roku 1884 dowiadujemy się, że w parafii istniało osiem róż, jedna róża ojców i siedem róż matek. Wizytacja z 1927 roku podaje nam tylko liczbę członków bractwa około 500 osób.

Krótko przed rokiem 1869 zainicjowano w kościele parafialnym odpust ku czci Matki Bożej Różańcowej, który ustalono na pierwszą niedzielę października. Mówi nam o tym dokument papieski z 30 sierpnia 1870 roku.

